

MINTTU VETTENTERÄ KARKAUSVUODEN KAUNNA

KARKAUSVUODEN
KAUNA

MINTTU VETTENTERÄ
KARKAUSVUODEN
KAUNA

© 2015 Minttu Vettenterä

KANSI JA TAITTO:

Kim Söderström 🐾 Graafinen Hukka

KANNEN KUVA:

Shutterstock

KUSTANTAJA:

BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

VALMISTAJA:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN:

978-952-330-102-3

ET PITÄNYT LUPAUSTASI

Tuhannet lukuisissa väreissä loistavat raketit räiskyivät taivaalle. Nainen tuijotti niitä, puristi silmänsä kiinni ja vannoi mielessään uudenvuodenlupauksen. ”Minusta tulee tänä vuonna parempi ihminen”.

Vuosi alkoi huonosti. Nainen ajoi pimeällä metsätiellä rusakon yli. Seuraavana yönä rusakko ilmestyi naisen uniin. Se hoki:

- Et pitänyt lupaustasi. Et pitänyt lupaustasi.

Pian naiselle selvisi, että työpaikalla oli mennyt pitkään huonommin kuin hän luuli. Hän sai pitää työpaikkansa, mutta joutui osallistumaan monen muun irtisanomiseen. Seuraavana yönä entiset työkaverit ilmestyivät naisen uniin. He hokivat:

- Et pitänyt lupaustasi. Et pitänyt lupaustasi.

Vuosi eteni. Sattui monta pientä ja vähän isompaakin asiaa, jotka ilmestyivät naiselle öisin. Eräänä päivänä hän oli lupautunut katsomaan tyttären balettiesitystä, mutta joutui jäämään töihin. Yöllä nainen näki unta rusakosta, työkavereista, tytöstä ja monista muista, jotka hokivat:

- Et pitänyt lupaustasi. Et pitänyt lupaustasi.

Tyttö astui unessa kaikkien eteen ja huusi:

- Ja nyt me tapamme sinut!

~~~~~
Uudenvuodenpäivä.

KUUN VARJOT

Luna seisoj pellolla ja tuijotti taivaalle yrittäen tunnistaa tähtikuvioita. Olisi ollut todella pimeää, mutta kuun valossa näki hyvin, sillä kuu oli aivan täysi ja kirkas. Luna oli kuullut kuuhulluudesta, mutta nauroid vain ajatukselle mielessään. Olihan mummokin joskus sanonut, että täysikuulla ihminen voi sulautua kuun varjoihin ja jäädä niihin vangiksi ikuisiksi ajoiksi. Se oli Lunan mielestä hassu iltasatu.

Aamuyöllä, palatessaan kotiin, Luna tapasi sattumalta naapurin Jonin. Joni oli juuri tulossa mopolukierrokseltaan. He moikkasivat pikaisesti. Luna ei uskaltanut sanoa muuta, vaikka oli ollut jo pidemmän aikaa hiukan ihastunut Joniin.

Aamulla Luna istuutui keittiön pöydän ääreen äidin yhä huhuillessa syömään.

- Tässä minä olen, Luna sanoi, mutta äiti huusi yhä.

- Luna! Sun täytyy nyt nousta. Sä et kohta ehdi kouluun.

Hetkeä myöhemmin eteisessä Luna teki kamottavan havainnon. Hän ei nähnyt peilikuvaansa. Vaikka hän kuinka katsoi, sillä kohdin lankesi vain pieni varjo lattialle.

Kahuissaan Luna syöksyi pihalle. Luna tuijotti pitkään Jonin kotiovea ja odotti. Lopulta se avautui, mutta ketään ei näkynyt. Aurinkoisessa nurmikossa liikkui pieni varjo.

No, ainakaan Luna ei ollut yksin.

1959 laukaistiin ensimmäinen kuuluotain Luna 1.

TAIKASORMUS

Pekalla oli taikasormus. Hän oli perinyt sen isoisältään ja tämä omalta isoisältään. Mistä isoisoisoisoisä oli sormuksen sitten saanut, sitä ei tiennyt kukaan. Pekan isoisä oli joskus puhellut, että sormus ei olisi aivan tästä maailmasta. Että sen olisi jokin kummallinen otus isoisoisoisoisälle luovuttanut. Pekka oli usein pohtinut, oliko otus luopunut taikasormuksesta vapaaehtoisesti.

Mikä sormuksessa sitten oli erikoista? Se muutti ihmisen näkymättömäksi, kun sormuksen pujotti sormeensa. Pekka oli käyttänyt sitä monissa hankalissa tilanteissa, joissa oli parempi päästä haihtumaan kuin tuhka tuuleen. Pekka kantoi sormusta mukanaan kaikkialla.

Tänään oli niitä päiviä, jolloin sormusta tarvittiin. Pekka oli juuri puuhastelemassa puutarhassa, kun hän huomasi vanhan isosetänsä Gunnarin lähestyvän taloa. Pekka rukoi mielessään, ettei Gunnar olisi huomannut häntä ja pujotti sormuksen sormeensa. Gunnar tuli, koputteli aikansa oveen ja lähti. Pekka huokaisi helpotuksesta.

Pekan ilo oli kuitenkin ennenaikainen, sillä yrittäessään ottaa sormusta sormestaan, hän totesi sen juuttuneen. Vaikka hän kuinka kiskoi ja kiskoi, sormus pysyi paikallaan. Pekka yritti kaikkensa koko iltapäivän, mutta sormus istui tiukassa. Ja vaikka Pekka kuinka itki ja huusi, ei kukaan kuullut näkymätöntä. Eikä hän näkymättömäksi koko elämäkseen halunnut jäädä.

Lopulta viimeisenä keinonaan Pekka tarttui liha-

kirveeseen ja hakkasi etusormensa poikki ja muuttui näkyväksi, mutta näkymätöntä etusormea ja sormusta hän ei enää löytänyt. Ties vaikka ne ilmestyvät vielä jonakin päivänä jossain muualla.

1892 J.R.R. Tolkien syntyi.

KUMMALLINEN SÄÄENNUSTUS

Isto lojui sohvalla lukien biologian kirjaa. Tv:ssä pyörivät uutiset, mutta Isto ei kiinnittänyt niihin mitään huomiota. Uutiset vaihtuivat viiden vuorokauden sääennustukseen, joka ei kiinnostanut Istoa uutisia enempää.

- Näillä näkymin torstaina tuuli tuo mukanaan kivisateita. Kaikkialla maassa tuuli voi olla niin kovaa, että se kuljettaa maasta irtohiekkaa kilometrejä.

Isto säpsähti ja mietti hetken oliko kuullut oikein.

- Äiti. Äiti! hän huusi. – Tv:ssä luvattiin torstaiksi kivisateita.

Äiti tuijotti Istoa ja mietti mitä sanoisi.

- Sinä kuulit varmasti väärin. Olit niin keskittynyt lukemiseen.

- Eikä. Minä kuulin ihan oikein. Niin ne telkkarissa sanoivat.

- Hyvä on. Minä lupaan tarkistaa tuon netistä, äiti vastasi, mutta unohti.

Torstai tuli. Isto astui pihalle varovaisesti taivasta katsellen, mutta pilviä ei näkynyt missään. Hän ei olisi halunnut lähteä kouluun, mutta tietysti oli pakko. Isto ei kuitenkaan aikonut mennä kouluun asti, vaan hän jäi norkoilemaan parin korttelin päähän puistoon ja odotti, että äiti lähti töihin.

Äidin lähdettyä Isto livahti takaisin kotiin. Hän istui ikkunan ääressä ja tuijotti tiukasti pihalle. Pilviä ei näkynyt ja päivä oli muutenkin kaunis, mutta Isto ei osannut luovuttaa. Hän tuijotti ja tuijotti. Odotti. Lopulta kello oli niin paljon, että isän auto kaartoi pihaan. Äidin auto seurasi perässä. Isä astui ulos

autosta ja jäi odottamaan äitiä, joka nousi autosta ja halasi isää. Siinä samassa taivas räjähti ja taivaalta tippui nyrkin kokoisia kiviä.

1965 ilmatieteenlaitos antoi ensimmäisen viiden vuorokauden sääennusteen.

”Hätäkeskus, kuinka voin auttaa?”

Roosa soittaa hätäkeskukseen, mutta apu, jota hän saa, ei ole ihan sitä mitä hän odotti. Hyvää ystävänpäivää saapuu toivottamaan hivenen yllättävä vieras. Virhelaukaus keskeyttää jalkapallo-ottelun. Vedenneito tahtoo jotain, mutta mitä?

Karkausvuoden Kauna sisältää 91 pikkuista kauheaa, arvoituksellista tai omitusta tarinaa. Se aloittaa Karkausvuosi-sarjan, joka pitää sisällään 366 tarinaa – yhden vuoden jokaiselle päivälle.

Minttu Vettenterä on viimein tullut kotiin, kauhutarinoiden äärelle. Reissuilla on syntynyt monenlaista saduista fantasiaan ja draamaan. Vettenterä on palkittu useasti Möllärimestari-kilpailussa ja *Jonakin päivänä kaduttaa* pääsi Nuori Aleksis-kilpailun finaaliin. Arvosteluissa Vettenterän kirjoja on verrattu Veljeni Leijonamieleen, Harry Potteriin ja Stephen Kingin tuotantoon.

